

Den ekstrajudicielle Meddelelse af Replik og Duplik maa ske overensstemmende med Reglerne i § 212.

For Reglen i 4de Stykke om, at der af ethvert Processkrift, som ikke inden Fremlæggelsen er meddelt Modparten, skal leveres Genpart, vil der blive Brug dels med Hensyn til Sagsøgtets Forsvarsskrift, dels med Hensyn til senere Skrifter, for saa vidt nemlig Retten i Overensstemmelse med Principet i § 208 undskylder, at de ej forud ere meddelte Modparten, og tilader deres Fremlæggelse i selve Retsmødet.

Naar det i Paragrafens sidste Punktum forlanges, at et Eksemplar af Processkrifterne senest 3 Dage før Domsforhandlingen skal afleveres paa Rettens Kontor, tilsigtes det derved at muliggøre, at Rettens Medlemmer, og i alt Fald Formanden, kan være bekendt med Sagen inden Domsforhandlingen. Hver Part kan da inden Domsforhandlingen tage sine originale Processkrifter tilbage, medens Modparten vil have faaet Genparter deraf. Det er i øvrigt en Selvfølge, at Retten maa kunne give Afkald paa denne Beføjelse til at blive bekendt med Processkrifterne før Domsforhandlingen.

§ 208.

Da et af den hele Reforms Hovedøjemed er at tilvejebringe en hurtigere Procedure end den hidtilværende, bør Retten, om den vil handle i Udkastets Aand, fra først af have for Øje ikke at indrømme den heromhandlede Udsættelse uden vægtige Grunde. Blicher det først Skik paa et enkelt Punkt ikke at respektere de af Retten satte Frister, vil dette snart øve sin demoraliserende Virkning gennem den hele Procedure. I Sammenhæng hermed kan bemærkes, at Retten, naar den fastsætter Frister, bør bestræbe sig for altid at udmaale dem i saa nøje Tilslutning til det enkelte Tilfældes Krav som muligt, og ikke bør fastsætte dem efter en vilkaarlig valgt Maalestok i Tillid til, at de, hvis de vise sig for korte, jo altid kunne forlænges.

§ 209.

Ved Reglen i denne Paragraf tilsigtes at opnaa, hvad der i det tidligere Forslag særlig søgtes naaet gennem Sagsfremstillingerne (jfr. angaaende disse oven for ved de alm. Bemærkninger til dette Kap. 3die Sp.). Om Adgangen til under Skriftvekslingen — saavel som under Domsforhandlingen — at rette Opfordringer til Modparten, jfr. § 89. Om Virkningen af, at saadan Opfordring ikke efterkommes, vil der dog først være at tage Bestemmelse i selve Dommen.

§ 210.

Ordet „Anbringender“ omfatter saavel her som mange andre Steder, hvor det anvendes i Udkastet, baade Søgmaalsgrunde, Benægtelser og Eksceptioner.

Naar det i Slutningen af Paragrafen hedder, at naar Modparten udebliver, „anses de for Andragendet paaberaabte Grunde for beviste“, er dermed selvfølgelig ikke udtalt, at de som bevist ansete Grunde ogsaa uden videre altid skulle anses som fyldestgørende.

§ 211.

Den her givne Regel, der nærmest vil finde Anvendelse med Hensyn til saadanne Dokumenter, hvis Indhold direkte er af Betydning for Sagen (saaledes f. Eks den Kontrakt eller det Testamente, om hvis rette Forstaaelse Sagen drejer sig), er begrundet ved, at en saadan — i Forhold til den øvrige Bevisførelse anteciperet — Fremlæggelse af Dokumenter kan være tjenlig til Forstaaelse af Skriftvekslingen og er let at foretage.

§ 212.

Efter Indholdet af denne Paragraf, hvis 1ste og 2det Punktum angiver de Tilfælde, hvor Meddelelsen skal ske til en bestemt Person (Modparten selv eller hans Repræsentant), medens dens 3die Punktum angiver de Tilfælde, hvor Meddelelsen kan gives paa Rettens Kontor, frembyder der sig, naar man f. Eks. tænker paa en kjøbenhavnsk Landsretssag, følgende Muligheder:

1) Vedkommende Part har til Retsbogen opgivet en i Kjøbenhavn boende Person, til hvem alle processuelle Meddelelser skulle ske.

2) Parten har ikke opgivet en saadan, men repræsenteres under Sagen af en Sagfører med Bopæl eller Kontor i Kjøbenhavn. — Meddelelserne rettes da til denne.

3) Parten har ikke opgivet nogen Repræsentant til Retsbogen og har heller ingen Sagfører, eller i alt Fald ikke en Sagfører med Bopæl eller Kontor i Kjøbenhavn. — Meddelelserne rettes da til Parten selv, for saa vidt denne har Bopæl eller Kontor i Kjøbenhavn (i Klasse med Kontor maa sættes ethvert andet fast Forretningslokale, f. Eks. Værksted eller Butik).

4) Parten, der ingen har opgivet til Retsbogen, har ingen kjøbenhavnsk Sagfører og har endelig heller ikke selv Bopæl eller Forretningslokale i Kjøbenhavn. — Meddelelserne kunne da afgives paa Rettens Kontor, forudsat at Parten i et Retsmøde er blevet gjort opmærksom paa, at denne